

Sygn. akt III AUa 863/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Polak
Sędziowie:	SSA Romana Mrotek (spr.) SSA Jolanta Hawryszko
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2013 r. w Szczecinie

sprawy I. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o składki na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne i Fundusz Pracy

na skutek apelacji ubezpieczonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 14 sierpnia 2012 r. sygn. akt VI U 625/12

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 863/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 grudnia 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. określił wysokość należności z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne płatnika I. D. na dzień 12 grudnia 2011 r. na łączną kwotę 51.189,67 zł, na którą składają się należności : 34.297,26 zł – z tytułu składek na FUS za okres od listopada 2005 r. do września 2011 r., 14.005,66 zł – z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne za okres od listopada 2005 r. do września 2011 r.; 2.886,75 zł z tytułu składek na Fundusz Pracy za okres od listopada 2005 r. do września 2011 r. Dodatkowo organ rentowy naliczył na dzień 12 grudnia 2011 r. odsetki za zwłokę w łącznej kwocie 17.900 zł. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że zadłużenie nie obejmuje składek na FUZ, FUZ i FP za wrzesień 2002 r. - listopad 2002 r., lipiec - październik 2005 r., czerwiec-wrzesień 2007 r., które ujęte zostały w upomnieniach z dnia 29 lipca 2011 r.

I. D. złożyła odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o jej uchylenie oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania wg norm przepisanych. Zaskarżonej decyzji zarzuciła naruszenie przepisu art. 123 ustawy o

systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art.10 k.p.a. poprzez niezapewnienie odpowiedniego udziału skarżącej w postępowaniu, wyrażające się w braku umożliwienia wypowiedzenia się skarżącej co do materiałów zgromadzonych w postępowaniu przed wydaniem decyzji w sprawie oraz w zw. z art. 107 k.p.a. poprzez wadliwe określenie podstawy prawnej decyzji wyrażające się w przywołaniu jedynie art. 83 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, bez określenia bardziej szczegółowo jednostki redakcyjnej.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości oraz o przyznanie kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 14 sierpnia 2012 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie oraz zasądził od I. D. na rzecz (...) Oddziału w S. kwotę 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd I instancji ustalił, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. prowadzi w formie elektronicznej konto płatnika składek I. D., identyfikując ją dzięki numerom NIP ((...)) i PESEL ((...)). W dniu 22 kwietnia 2010 r. organ rentowy sprawdził konto I. D. i stwierdził, że płatniczka nie dokonała żadnych wpłat z tytułu składek na FUS, FUZ i (...) za okres od września 2002 r. do kwietnia 2010 r. Zaległość z tytułu nieopłaconych składek na fundusze (FUS, FUZ i (...)) na dzień 22 kwietnia 2010 r. wyniosła 43.829,20 zł. W związku ze stwierdzonym zadłużeniem na koncie I. D., organ rentowy pismem z dnia 22 kwietnia 2010 r. poinformował płatniczkę, że zgodnie z art. 10 k.p.a. przed wydaniem decyzji określającej wysokość należności z tytułu nieopłaconych składek może zapoznać się z aktami sprawy w terminie 3 dni od otrzymania pisma, w tym ma prawo do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Organ rentowy wskazał przy tym, że bliższe informacje można uzyskać w pok. 510 (VIp.) lub telefonicznie pod numerem (...). Jako osobę prowadzącą sprawę wskazano M. M.. W dniu 17 maja 2010 r. do organu rentowego wpłynęło pismo pełnomocnika I. D. – r.pr. A. S., w którym zgłosił swój udział w sprawie wraz z prośbą o informowanie o dalszym toku postępowania. Pełnomocnik nie złożył żadnego innego pisma, w szczególności nie odniósł się merytorycznie do twierdzeń organu rentowego odnośnie istnienia zaległości w płatności składek. Decyzją z dnia 28 czerwca 2010 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. określił wysokość należności z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne płatnika I. D. za okres od września 2002 r. do maja 2010 r. na łączną kwotę 59.186,82 zł. W decyzji wskazano, iż na wymienioną w niej sumę składają się następujące należności: 31069,82 zł – z tytułu składek na FUS, 11837,98 zł – z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne; 2507,02 zł z tytułu składek na Fundusz Pracy oraz 13772 zł tytułem odsetek na dzień 28 czerwca 2010 r. W dniu 29 lipca 2011 r. organ rentowy ponownie sprawdził konto I. D. pod kątem pokrycia należności z tytułu składek. Na podstawie danych o wpłatach zaewidencjonowanych w systemie informatycznym ustalono, iż płatniczka nadal nie dokonała żadnych wpłat z tytułu składek na FUS, FUZ i FPiFGŚP za okres od września 2002 r. do czerwca 2011 r. Zaległość z tytułu nieopłaconych składek na wskazane fundusze na dzień 29 lipca 2011 r. wyniosła 56009,05 zł, zaś odsetki - 20373,00 zł. W związku ze stwierdzonym zadłużeniem na koncie płatnika, organ rentowy pismem z dnia 29 lipca 2011 r. poinformował I. D., iż wszczął z urzędu postępowanie w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek na fundusze FUS, FUZ i FP. Organ wezwał I. D. w charakterze strony do złożenia w terminie 7 dni pisemnych wyjaśnień w sprawie przyczyn niezapłacenia składek, pod rygorem wydania decyzji w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek na FUZ, FUZ i FP na podstawie dotychczas zgromadzonych dowodów. Jednocześnie organ rentowy poinformował I. D., że zgodnie z art. 10 k.p.a. przysługuje jej prawo czynnego udziału w każdym stadium postępowania. Pismo wysłano na adres jej pełnomocnika - r.pr. A. S., który odebrał je w dniu 4 sierpnia 2011 r. W dniu 21 listopada 2011 r. organ rentowy ponownie sprawdził konto I. D. pod kątem pokrycia należności z tytułu składek, ustalając że płatniczka nadal nie dokonała żadnych wpłat. Zaległość z tytułu nieopłaconych składek na fundusze (FUS, FUZ i FPiFGŚP) na dzień 21 listopada 2011 r. wyniosła 58.531,33 zł, zaś odsetki – 22.915 zł. W związku ze stwierdzonym zadłużeniem na koncie płatnika organ rentowy pismem z dnia 21 listopada 2011 r. ponownie poinformował I. D., że wszczął z urzędu postępowanie w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek na fundusze FUS, FUZ i FP, wzywając ją do złożenia w terminie 7 dni pisemnych wyjaśnień w sprawie przyczyn niezapłacenia składek, pod rygorem wydania decyzji w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek na FUZ, FUZ i FP na podstawie dotychczas zgromadzonych dowodów. Jednocześnie organ rentowy po raz kolejny poinformował I. D., że zgodnie z art. 10 k.p.a. przysługuje jej prawo czynnego udziału w każdym stadium postępowania. Do pisma załączono szczegółowe

zestawienie należności – wykaz nieopłaconych składek. Pismo wysłano na adres pełnomocnika płatniczki - r.pr. A. S., który odebrał je w dniu 23 listopada 2011 r. Pismem z dnia 1 grudnia 2011 r. organ rentowy zawiadomił I. D. o zakończeniu postępowania dowodowego. Jednocześnie wskazał, że został wyznaczony 7 dniowy termin od dnia otrzymania pisma na wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów. Pismo wysłano przesyłką krajową zwykłą na adres pełnomocnika płatnika, jednak pozostało bez odpowiedzi. Przed wydaniem zaskarżonej w niniejszej sprawie decyzji organ rentowy ponownie - w dniu 12 grudnia 2011 r. – dokonał sprawdzenia danych zarejestrowanych w systemie informatycznym ZUS, ustalając że płatniczka nie dokonała żadnej wpłaty. Zaległość z tytułu nieopłaconych składek na fundusze (FUS, FUZ i FP) na dzień 12 grudnia 2011 r. wyniosła łącznie 59372,09 zł, a z tytułu odsetek na dzień 12.12.2011 r. - 23399 zł.

Sąd Okręgowy zważył, że odwołanie – oparte wyłącznie na zarzucie formalnej nieprawidłowości postępowania toczącego się przed organem rentowym jest niezasadne. Odwołująca nie sformułowała przy tym żadnego merytorycznego zarzutu odnoszącego się do wydanej w sprawie decyzji; nie naprowadziła również jakiegokolwiek dowodu zmierzającego do wykazania niezgodności wydanej decyzji z rzeczywistym stanem faktycznym, tj. w szczególności do wykazania, iż I. D. w rzeczywistości zapłaciła żądane składki, czy też że np. nie miała w ogóle obowiązku ich opłacania. Dokonując zatem analizy treści przepisów art. 476 § 2 w zw. z art. 477⁽⁹⁾ k.p.c. oraz art. 180 i art. 181 k.p.a., Sąd Okręgowy zważył, że w postępowaniu sądowym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych pierwszeństwo w zastosowaniu mają przepisy szczególne, natomiast przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się wtedy, gdy określonej kwestii nie normują przepisy szczególne. W oparciu o obszerne orzecznictwo Sądu Najwyższego, podjęte na tle art. 83 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 156 k.p.a., Sąd I instancji podniósł, że naruszenie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego nie stanowi przesłanki wzruszenia decyzji przez sąd pracy i ubezpieczeń społecznych. Wśród przewidzianych w art. 477⁽⁹⁾ § 3 k.p.c., art. 477⁽¹⁰⁾ § 2 k.p.c. i art. 477⁽¹⁴⁾ k.p.c. sposobów rozpoznania odwołania przez sąd nie przewidziano stwierdzenia nieważności decyzji organu rentowego, nawet przy odpowiednim stosowaniu art. 180 § 1 k.p.a. Sąd ubezpieczeń społecznych albo oddał odwołanie, albo uznając je za zasadne, zmienia zaskarżoną decyzję. Wada decyzji administracyjnej nie może zatem prowadzić do zmiany zaskarżonej decyzji zgodnie z materialnoprawnym żądaniem zawartym w odwołaniu. Zaskarżona w tej sprawie decyzja z dnia 12 grudnia 2012 r. zawiera rozstrzygnięcie organu rentowego odnośnie określenia wysokości należności z tytułu zaległych, nieopłaconych przez I. D. składek na ubezpieczenia społeczne. Kontrola prawidłowości tej decyzji dokonana przez sąd ubezpieczeń społecznych nie mogła więc polegać na badaniu wad postępowania administracyjnego, lecz musiała sprowadzać się do oceny jej zasadności na podstawie stosownych przepisów prawa materialnego dotyczących ustalania wysokości zadłużenia. Bez znaczenia było to, czy zgłoszone przez pełnomocnika I. D. zarzuty są trafne, czy też nie.

Sąd Okręgowy wskazał jednak, że wbrew twierdzeniom pełnomocnika zaskarżona decyzja zawiera zarówno uzasadnienie prawne, jak i uzasadnienie faktyczne. Organ rentowy powołując podstawę prawną wydanej decyzji przytoczył przepisy prawa materialnego, na których oparł swoje rozstrzygnięcie. Wskazał również motywy swojego rozstrzygnięcia wyjaśniając, że I. D. jako płatnik składek nie wypełniła obowiązku zapłaty składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy wynikającego z treści art. 46 oraz art. 32 i 47 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w wyniku czego na jej koncie powstała zaległość za okres od listopada 2005 r. do września 2011 r. z tytułu składek na FUS, FUZ, FP w łącznej kwocie 51.189,67 zł wraz z odsetkami za zwłokę. Zarzut lakoniczności uzasadnienia zaskarżonej decyzji sam przez się nie jest zaś równoznaczny z naruszeniem przepisu art. 107 k.p.a.

Jako chybione Sąd I instancji ocenił również zarzuty naruszenia przez organ rentowy przepisu art. 10 k.p.a., poprzez uniemożliwienie płatnikowi wzięcia czynnego udziału w toczącym się postępowaniu i poprzez uniemożliwienie mu wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Z ustaleń stanu faktycznego wynika bowiem, że organ rentowy takie działania płatniczce umożliwił. Po pierwsze, pismem z dnia 21 listopada 2011 r. ZUS poinformował I. D., że wszczął z urzędu postępowanie w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek na fundusze FUS, FUZ i FP. Jednocześnie wezwano płatniczkę do złożenia w terminie 7 dni pisemnych wyjaśnień w sprawie przyczyn niepłacenia składek, pod rygorem wydania decyzji w sprawie określenia wysokości należności z

tytułu składek na FUZ, FUZ i FP na podstawie dotychczas zgromadzonych dowodów. Organ rentowy poinformował nadto I. D., że zgodnie z art. 10 k.p.a. przysługuje jej prawo czynnego udziału w każdym stadium postępowania. Do pisma załączono szczegółowe zestawienie należności - wykaz nieopłaconych składek. Pismo wysłano na adres pełnomocnika płatnika r.pr. A. S., który odebrał je w dniu 23 listopada 2011 r. Następnie, pismem z dnia 1 grudnia 2011 r. organ rentowy zawiadomił I. D. o zakończeniu postępowania dowodowego, wskazując iż został wyznaczony 7 dniowy termin od dnia otrzymania pisma na wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów. Pismo wysłano przesyłką krajową zwykłą na adres pełnomocnika płatnika. W kontekście powyższego zdaniem Sądu wyłącznie winą płatnika, a nie organu rentowego jest to, że I. D. ze swojego uprawnienia nie skorzystała. Pełnomocnik płatniczki przed wydaniem decyzji niewątpliwie dysponował stosownymi dokumentami, w oparciu o które mógł jednoznacznie ustalić zakres postępowania toczącego się przed organem rentowym przeciwko I. D.. W konsekwencji mógł więc też merytorycznie ustosunkować się do ustaleń organu rentowego odnośnie wysokości widniejącego na koncie płatniczki zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek. W ocenie Sądu I instancji, przesłane płatniczce szczegółowe zestawienie było jasnym i czytelnym dowodem, wskazującym jednoznacznie na zakres i przedmiot postępowania toczącego się przed organem rentowym. Zatem nawet nie dysponując pozostałymi dokumentami zgromadzonymi w aktach rentowych płatniczka i jej pełnomocnik mogli bez problemów ustosunkować się do ustaleń organu rentowego odnośnie stwierdzonych na koncie I. D. zaległości, przedstawiając – jeszcze przed wydaniem decyzji - stosowne dowody umożliwiające weryfikację ustaleń poczynionych przez ZUS. Zresztą dowody oraz zarzuty umożliwiające merytoryczną weryfikację decyzji pełnomocnik płatniczki mógł przedstawić również w toku postępowania sądowego, czego nie uczynił. Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, działając na podstawie przepisu art. 477¹⁴§1 k.p.c., w punkcie I. wyroku oddalił odwołanie. W punkcie II. wyroku – w oparciu o przepisy art. 98 §1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 6 ust. 6 w zw. z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. 2002 nr 163 poz. 1349 z późn. zm.) orzekł o należnych wygrywającemu kosztach procesu.

Apelację od wyroku złożyła I. D., zarzucając naruszenie art. 180 k.p.a. w związku z art. 476 § 2 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie wyrażające się w przyjęciu, że sądowa kontrola decyzji organu rentowego nie obejmuje wad kwalifikowanych postępowania poprzedzającego wskazaną decyzję. W uzasadnieniu skarżąca zaprzeczyła, aby była właściwie informowana o toczącym się postępowaniu, wzywana do złożenia wyjaśnień oraz zawiadomiona o zakończeniu postępowania przed organem rentowym. W szczególności za nieprawidłowe uznała wysyłanie do strony pisma zwykłym listem, nie zaś poleconym za zwrotnym potwierdzeniem odbioru, co uniemożliwiło choćby właściwe liczenie wyznaczonego w piśmie terminu do ustosunkowania się do zawartych w nim treści. W aktach nie ma również końcowego oświadczenia strony oraz dowodu, że organ prowadzący postępowanie pouczył stronę o przysługującym jej prawie. Naruszenie zasady ogólnej czynnego udziału strony w postępowaniu jest kwalifikowaną wadą procesową, która powinna podlegać ocenie przez sąd. W oparciu o wskazane zarzuty, apelująca domagała się uchylecia zaskarżonego wyroku oraz poprzedzających decyzji organu rentowego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu oraz zasądzenia na rzecz ubezpieczonej zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według obowiązujących przepisów.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja okazała się nieuzasadniona. Sąd Apelacyjny, wbrew zarzutom skarżącej, podziela zarówno ustalenia faktyczne, jak i ocenę prawną, zaprezentowane w szczegółowym i wyczerpującym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Krytyka apelacji opiera się na stanowisku prezentowanym już w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, że Sąd I instancji weryfikując legalność zaskarżonej decyzji, nie uwzględnił kwalifikowanych wad postępowania administracyjnego, które poprzedziło jej wydanie. Dlatego powtórzenia wymaga, że zgodnie z art. 180 k.p.a. w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych stosuje się przepisy kodeksu postępowania administracyjnego, chyba że przepisy dotyczące ubezpieczeń ustalają odmienne zasady postępowania w tych sprawach. Natomiast przez sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych rozumie się sprawy wynikające z przepisów o ubezpieczeniach społecznych,

o zaopatrzeniach emerytalnych i rentowych, o funduszu alimentacyjnym, a także sprawy wynikające z przepisów o innych świadczeniach wypłacanych z funduszy przeznaczonych na ubezpieczenia społeczne (art. 180 § 1 i 2 k.p.a.). Organy odwoławcze właściwe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych określają przepisy odrębne i do postępowania przed tymi organami stosuje się odpowiednio przepis art. 180 § 1 (art. 181 k.p.a.). Oznacza to przyznanie pierwszeństwa w sprawach z ubezpieczeń społecznych przepisom szczególnym oraz wskazuje, że postępowanie odwoławcze toczy się, poprzez zastosowanie art. 83 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, na zasadach i w trybie określonym w Kodeksie postępowania cywilnego.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyrażał stanowisko, że postępowanie sądowe, w tym w sprawach z zakresu prawa ubezpieczeń społecznych, skupia się na wadach wynikających z naruszenia prawa materialnego, a kwestia wad decyzji administracyjnych spowodowanych naruszeniem przepisów postępowania administracyjnego, pozostaje w zasadzie poza przedmiotem tego postępowania. Sąd ubezpieczeń społecznych - jako sąd powszechny - może i powinien dostrzegać jedynie takie wady formalne decyzji administracyjnej, które decyzję tę dyskwalifikują w stopniu odbierającym jej cechy aktu administracyjnego jako przedmiotu odwołania. Stwierdzenie takiej wady następuje jednak tylko dla celów postępowania cywilnego i ze skutkami dla tego tylko postępowania. Podkreślał też, że w wypadkach innych wad, wymienionych w art. 156 § 1 k.p.a. i w przepisach, do których odsyła art. 156 § 1 pkt 7 k.p.a., konieczne jest wszczęcie odpowiedniego postępowania administracyjnego w celu stwierdzenia nieważności decyzji i wyeliminowania jej z obrotu prawnego (uchwały Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 1980 r., III CZP 43/80, OSNCP 1981 Nr 8, poz. 142; z dnia 21 września 1984 r., III CZP 53/84, OSNCP 1985 nr 5-6, poz. 65 i z dnia 27 listopada 1984 r., III CZP 70/84, OSNCP 1985 Nr 8, poz. 108 oraz postanowienia z dnia 19 czerwca 1998 r., II UKN 105/98, OSNP 1999 Nr 16, poz. 529 i z dnia 29 maja 2006 r., I UK 314/05, OSNP 2007 nr 11-12, poz. 173, a nadto wyroki z dnia 28 października 2009 r., I UK 132/09, LEX nr 570121; z dnia 2 grudnia 2009 r., I UK 189/09, LEX nr 577811 i z dnia 14 stycznia 2010 r., I UK 252/09, LEX nr 577824). Pogląd ten w pełni aprobuje tut. Sąd odwoławczy.

Uwzględniając powyższe Sąd Apelacyjny zważył, że zarzuty wskazane przez apelującą co do wystąpienia kwalifikowanych wad postępowania administracyjnego, nie znajdują potwierdzenia w materiale sprawy. Przed wszystkim akta ubezpieczeniowe dowodzą, że zarówno I. D., jak i jej pełnomocnik mieli wiedzę o toczącym się postępowaniu wyjaśniającym odnośnie zaległości powstałej na koncie I. D., jak również o jego zakończeniu i prawie ustosunkowania się do materiału zgromadzonego w sprawie (choć to ostatni wynika również z racji korzystania przez stronę z obsługi profesjonalnego pełnomocnika). W szczególności jednak, jak dowodzą akta ubezpieczeniowe pismem z dnia 21 listopada 2011 r. ZUS poinformował I. D., że wszczął z urzędu postępowanie w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek na fundusze FUS, FUZ i FP. Jednocześnie wezwano płatniczkę do złożenia w terminie 7 dni pisemnych wyjaśnień w sprawie przyczyn niepłacenia składek, pod rygorem wydania decyzji w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek na FUZ, FUZ i FP na podstawie dotychczas zgromadzonych dowodów. Organ rentowy poinformował nadto I. D., że zgodnie z art. 10 k.p.a. przysługuje jej prawo czynnego udziału w każdym stadium postępowania. Do pisma załączono szczegółowe zestawienie należności - wykaz nieopłaconych składek. Pismo to wysłano na adres pełnomocnika płatnika r.pr., który odebrał je w dniu 23 listopada 2011 r. Następnie, pismem z dnia 1 grudnia 2011 r. organ rentowy zawiadomił I. D. o zakończeniu postępowania dowodowego, wskazując iż został wyznaczony 7 dniowy termin od dnia otrzymania pisma na wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów. Pismo to co prawda wysłano przesyłką krajową zwykłą na adres pełnomocnika płatnika, jednak uwzględniając adnotację poczynioną na piśmie przez urzędnika ZUS oraz dotychczasową postawę procesową płatniczki i jej pełnomocnika, brak było podstaw do założenia, że nie zostało ono skutecznie doręczone odbiorcy.

Sąd Apelacyjny miał przy tym na względzie, że również wcześniej płatniczka nie wykazywała aktywności w związku z postępowaniami wyjaśniającymi prowadzonymi przez organ rentowy z tytułu tożsamej (a jedynie wciąż narastającej) zaległości składkowej. W szczególności już w dniu 27 kwietnia 2010 r. płatniczka odebrała informację o toczącym się postępowaniu wraz z pouczeniem o możliwości zapoznania się ze zgromadzonym w sprawie materiałem. Następnie w dniu 4 sierpnia 2011 r. pełnomocnik płatniczki odebrał upomnienie wraz z wykazem zaległych należności I. D. względem ZUS oraz informację o wszczęciu postępowania w sprawie określenia należności z tytułu składek na

ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy wraz z pouczeniem o prawach strony w tym postępowaniu.

W obliczu powyższego Sąd Apelacyjny nie miał wątpliwości, że płatnik oraz jego pełnomocnik wiedzieli o toczącym się postępowaniu i możliwości czynnego w nim udziału, w tym o prawie zaznajomienia się z dowodami zgromadzonymi w aktach, jak i stanie zadłużenia. Zawarte w aktach zwrotne potwierdzenia odbioru pism nadanych płatniczce lub jej pełnomocnikowi, jak również pisemne adnotacje urzędników na pismach kierowanych do tych osób, wobec konsekwentnego braku aktywności płatniczki i jej pełnomocnika, przekonują, że organ rentowy poinformował płatnika o wszczęciu postępowania wyjaśniającego, o możliwości zaznajomienia się ze zgromadzonym materiałem dowodowym, jak również o zakończeniu tego postępowania. Mimo to, ani płatnik, ani jej pełnomocnik nie podjęli żadnej aktywności zmierzającej do skorzystania z praw uczestnika tego postępowania administracyjnego, w szczególności nie przedłożyli żadnego nowego materiału dowodowego, ani też nie ustosunkowali się do dokumentacji już zgromadzonej, bądź choćby informacji dostarczonych w pismach organu rentowego (stanu zaległości). W tej sytuacji podnoszone obecnie zarzuty wadliwości postępowania administracyjnego z tytułu uniemożliwienia stronie uczestnictwa w tym postępowaniu Sąd Apelacyjny ocenił jako całkowicie nieuzasadnione. Apelująca, choć z pewnością wiedziała o toczącym się postępowaniu oraz jego przedmiocie, zachowała w całym jego toku zupełną bierność, przez to w żaden sposób nie uwiarygodniła twierdzenia, aby została pozbawiona prawa do czynnego udziału w postępowaniu oraz uprawnienia do wypowiedzenia się przed wydaniem decyzji co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Sąd Apelacyjny dostrzega, że także w postępowaniu sądowym płatniczka nie zakwestionowała merytorycznej zasadności zaskarżonej decyzji, koncentrując się wyłącznie na artykułowaniu ww. wad postępowania administracyjnego. Skoro więc sąd nie działa w zastępstwie organu rentowego, a jego rozstrzygnięcie odnosi się wyłącznie do zaskarżonej decyzji (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z 13 maja 1999 r., II UZ 52/99, OSNP 2000/15/601), to przy uwzględnieniu kontradiktoryjności procesu cywilnego, należało podzielić zapatrywanie Sądu Okręgowego, że brak jest jakichkolwiek podstaw do podważenia także merytorycznej prawidłowości decyzji organu rentowego z dnia 12 grudnia 2011 r.

Wskazując na powyższe Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.